

Chương 5

Văn Đan Khê ra khỏi phòng, Lý Băng Nhạn và Hồ lý chính đang thấp thỏm chờ cô bên ngoài.

“Sao rồi?”

“Xong rồi.”

“Tốt quá!” Máy người ráng tiết chế tiếng reo hò. Hồ lý chính vào phòng lại tuôn ra một tràng lời khách sáo cảm tạ rồi ngưỡng mộ đủ thể loại, Trần Tín thì chẳng có lòng nghe.

Tần Nguyên nghiêng đầu nhìn trời, hợp thời nhắc nhở: “Tướng quân, lần này chúng ta phải đi thật rồi.”

Trần Tín không thể làm gì hơn là hạ lệnh cho đội ngũ về lại núi, bởi đồ đạc linh kinh mà trời thì đã tối không có phương tiện chuyên chở, cho nên để một đội binh ở lại trông coi. Mọi người thấy tập binh sĩ này thì càng yên lòng hơn. Ai biết được bọn mã phi có lọt lưới hay không, lỡ đâu bọn chúng mò tới để trả đũa thôn dân thì phải làm sao đây.

Các hương thân tiễn đội ngũ của Trần Tín ra cổng thôn, rồi đổ xô về nhà mang chăn mền tới cho những binh lính này, nào ngờ đối phương lại từ chối, nói là trong số đồ thu được có những món ấy. Các thôn dân càng xúc động với quân kỷ nghiêm ngặt của quân Phá Lỗ hơn nữa.

Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn giờ đây mới lê tấm thân mệt lả kéo theo hai đứa bé lục tục về nhà.

Văn Đan Khê thấp một ngọn đèn con rồi ngồi xuống đối diện với Lý Băng Nhạn.

“Muội muội, hôm nay thật khó khăn cho muội.” Lý Băng Nhạn cảm thán.

“Tỷ tỷ nói vậy đâu phải, rõ ràng là lúc ấy tỷ nhường cho muội cơ hội chạy trốn, trong lòng muội cảm kích vô cùng...”

“Muội đừng nhắc nữa, thật ra ta... ta đã không còn gì đáng kể nữa rồi...” Khi Lý Băng Nhạn nói tới câu này, trong ánh mắt đặc sệt vẻ đau buồn và đôi chút vẻ hờ hững cam chịu.

Văn Đan Khê nắm tay cô nói: “Được rồi, chúng ta đừng khách sáo qua lại nữa.”

Lý Băng Nhạn yên lặng gật đầu, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Trần tướng quân đối với muội...”

Văn Đan Khê cười nhạt: “Kệ ngài ấy đi, chỉ cần muội làm bộ không biết là được.”

Lý Băng Nhạn còn muốn nhắc nhở cô phải chú ý hơn, nhưng thấy cô có vẻ như đã có tính toán sẵn thì đành phải nuốt vào lại. Hai người nói chuyện một lát rồi tắt đèn đi ngủ.

Sớm hôm sau, ở trước cửa chính Văn gia tụ tập rất nhiều người bị mã phi đã thương hôm qua. Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn lừa vội hai miếng cơm sau đó bắt đầu bận túi bụi. Còn Hồ lý chính dẫn theo mấy bậc trưởng lão tới thôn lân cận để thương thuyết.

“Văn đại phu lợi hại quá đi mất, ở trước mặt Trần tướng quân mà chẳng sợ hãi gì cả.”

Văn Đan Khê chẳng thể làm gì hơn là đáp thật: “Ai nói ta không sợ, nhưng nghĩ tới chuyện có thể giúp thôn chúng ta thoát khỏi nạn mã phi, thì ta đành bắt chấp xông lên.”

“VẬY CŨNG PHẢI CÓ GAN MỚI LÀM NỎI, ĐÔI LÀ TA THÌ CHẮC LÀ NHŨN HẾT HAI CHÂN LIỆT LUÔN CẢ ĐẦU RỒI.”

“Ha ha...”

Tuy vừa gặp cướp và còn bị thương, nhưng họ vẫn chẳng thể hiện ra vẻ chán nản uể oải.

Văn Đan Khê nhìn mọi người chốc lát rồi bổ sung: “Sau này còn phải thường xuyên qua lại với họ, chỉ sợ tới lúc đó sẽ có tin đồn không hay.”

Mọi người nghe vậy thì ngoảnh sang nhìn nhau. Đúng thế, tới qua họ quá hứng khởi nên chẳng ai nghĩ tới những chuyện khác. Về sau khó tránh khỏi có người khua môi múa mép.

Lúc này có một người phụ nữ lên tiếng: “Văn cô nương cứ yên bụng đi. Nếu không có cô thì chẳng biết thôn chúng ta đã biến thành cái dạng gì rồi. Sau này có ai dám nói nhảm về cô thì chúng là hạng súc sinh vong ân phụ nghĩa!”

“Phải phải, nếu ai dám mở mồm nói bậy thì ta là người đầu tiên xử tội!” Mọi người nhao nhao lên, dào dạt khí thế.

Văn Đan Khê nói với giọng cảm kích: “Nếu các vị đã nói vậy, thì ta hoàn toàn yên tâm.”

Sau đó mọi người lại thêm một tràng khuyên giải tán dương.

Văn Đan Khê chớp thời cơ mở lời: “Thảo dược ta dùng đều do ca ca để lại, hai hôm nay có quá nhiều người bị thương nên thảo dược sắp dùng hết rồi. Ta vốn định lên núi hái, nhưng khổ nỗi sức của hai chân có hạn nên không vào được rừng sâu. Thành ra nhân đây ta xin mọi người giúp dùm một chuyện. Sau này các vị có vào núi săn thú hay đốn củi, gặp được thảo dược thì tiện đường hái giúp. Ta sẽ lần lượt ghi vào sổ. Sau này tiền xem bệnh của các vị cứ dùng thảo dược để trả, về sau nếu ta có dư rồi sẽ dùng tiền mua lại. Các vị thấy vậy có được không?”

Mọi người nghe xong thì xôn xao thảo luận. Có người luôn mồm trầm trồ, có người thì nói muốn hái nhưng không biết hình dạng của thảo dược ra sao.

Văn Đan Khê vội vàng cười đáp: “Chuyện này thì không thành vấn đề, ta sẽ vẽ hình các loại thảo dược hay dùng, để các vị mang theo khi vào núi.”

Mọi người lập tức đồng ý tới tấp.

Khi trời sắp đứng bóng thì Mặt Thạ và Hạ hắc tử lại tới.

Lúc này trong sân lớn của Văn gia cũng đã vắng bóng bệnh nhân. Văn Đan Khê thấy hai người thì khá bất ngờ, lật đật chào hỏi rồi mời họ ngồi xuống.

Hạ hắc tử chỉ ra sau lưng, ở đó có hai người phụ nữ trung niên trắng kiện mà hần dẫn tới, vừa cười vừa nói: “Văn đại phu, mấy tháng trước hai vị này được bọn ta cứu ở Dịch châu, người nhà và trượng phu của họ đều bị Thát tử giết hại, hiện tại không có nơi để sống nhờ. Ở trên núi có nhiều bất tiện, hay là ở lại làm bạn với các cô có được không?”

Văn Đan Khê nghe vậy thì nhìn hai người phụ nữ này giây lát, sắc mặt hai người trong đen có hồng, tay chân chắc khỏe, thoạt nhìn đích thị là thôn phụ lao động quanh năm. Trên mặt cả hai đều mang ý cười ngượng ngùng, cùng nhau để mắt dò xét Văn Đan Khê.

Mặt Thạ cũng cười khi tiếp lời: “Văn đại phu hãy nhận người đi, họ cừ lắm đấy.”

Nhưng Văn Đan Khê có hơi do dự, nhà cô nghèo khó, để nuôi sống bốn người đã phải giật gấu vá vai, nhận thêm hai người nữa sợ là không nổi.

Hạ hắc tử sực vỡ lẽ, lật đật bổ sung: “Coi ta kìa, quên bég đi mất, khẩu phần lương thực của hai người họ tất nhiên là do bọn ta bỏ ra.”

Văn Đan Khê sững sốt, luật rừng gì thế này, đưa người cho cô mà khẩu phần lương thực lại giành trả là lẽ làm sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng cô bỗng dung ngoi lên một tia cảnh giác, nói ngay: “Để lại trong quân doanh không được sao? Chẳng phải núi Nhạn Minh rất lớn ư?”

Lúc này người phụ nữ béo hơn bỗng bước lên khom lưng nói: “Cô nương có chỗ không biết, trên núi toàn là đàn ông, để chúng ta lại đó rất bất tiện. Tuy cô nương là đại phu có ít điều kiêng kỵ hơn những cô nương khác, nhưng có hai mục đích ở lại giúp đỡ thì cũng tiện hơn rất nhiều phải không? Việc cô nương không tiện làm có thể để hai ta làm, người không tiện đuổi cô nương có thể nhờ hai ta đuổi.”

Văn Đan Khê nhìn người phụ nữ này giây lát, khó lòng phủ nhận lời bà ấy nói khá hợp lý. Về phần hoài nghi mới trôi lên trong lòng... Cô cười thâm, coi như là thật thì sao nào? Cô sợ gì chứ!

Nghĩ tới đây, Văn Đan Khê vờ trầm ngâm một lát rồi nói: “Thảm đây nói rất có lý, nếu vậy thì các vị hãy ở lại đây đi. Về chuyện khẩu phần lương thực thì không cần đâu, nhà của ta tuy nghèo nhưng vẫn có thể sống tạm qua ngày. Có điều hơi bần hàn, mong các vị đừng chê.”

Người phụ nữ gầy hơn vội vàng tiếp lời: “Bọn ta đều là người cùng khổ, sao lại chê bai nhà cô nương chứ.”

Mặt Thạo và Hạ hắc tử thấy Văn Đan Khê bằng lòng nhận người, tất nhiên trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

Văn Đan Khê nghiêng đầu cười với Mặt Thạo và Hạ hắc tử rồi nói: “Vất vả cho hai vị phải đích thân đi chuyến này.”

Hạ hắc tử vội đáp: “Cũng không hẳn, còn chuyện khác nữa.”

“Ồ, Hồ lý chính ra ngoài rồi. Chẳng hay các vị còn chuyện gì?”

Mặt Thạo đáp ngay: “Ông ta đi vắng cũng chẳng sao. Bọn ta vội tới đây là để mang lương thực tới cho các hương thân.”

Văn Đan Khê nghe vậy thì ngạc nhiên ra mặt.

Hạ hắc tử nhanh chóng giải thích: “Đây là do quân sư chúng ta đề nghị với tướng quân, ngài ấy nói thôn Thanh Khê đã thuộc quyền quản lý của bọn ta thì bọn ta phải có trách nhiệm, bây giờ lúa đang vào độ giáp hạt, hương thân chưa thu hoạch được gì, nên quân Phá Lỗ sẽ phát lương thực cho thôn dân sống qua vài ngày, chờ tới mùa thu hoạch thì hoàn lại.”

Mắt Văn Đan Khê sáng vụt lên, đúng là ý hay. Tàn Nguyên này xem ra cũng khá có đầu óc.

“Vậy bọn ta đi phát lương thực đây.”

Văn Đan Khê vui vẻ trong lòng bèn nói mấy câu khách sáo: “Các vị đi đi, buổi trưa cứ ở lại nhà ta ăn cơm.”

Hai mắt Mặt Thạo phóng ra tia sáng, đồng ý cái rụp: “Được được.”

Hai người cáo từ đi khỏi, vừa ra khỏi cổng sân thì đã nghe giọng Mặt Thạo vọng vào oang oang: “Hề hề, thấy chưa, quả nhiên Văn cô nương mời hai chúng ta ở lại ăn cơm. Lần sau làm việc, ta phải chạy tới đúng giờ cơm mới được.”

Giọng hằn to hơn người bình thường nên lọt hết vào tai Văn Đan Khê và Lý Băng Nhạn chẳng sót chữ nào.

Hai người không nhịn nổi đành nhìn nhau cười, cái tên Mặt Thạo này đúng là hết nước nói.

Văn Đan Khê tiếp tục sắp xếp được liệu, sau đó vào nhà dọn đóng sách thuốc cất trong phòng của Văn Đan Nghĩa ra ngoài, rồi lấy ra ít giấy bắt đầu vẽ theo sách. Lý Băng Nhạn cũng vẽ phụ bên cạnh. Tầm một canh giờ sau đã thấy Mặt Thạo, Hạ hắc tử và hai người phụ nữ kia khiêng đồ về tới.

Văn Đan Khê vội vàng bước lên nói: “Số lương thực này các vị cho các hương thân mượn là được rồi. Nhà ta vẫn còn, tạm thời không cần mượn.”

Mặt Thạ nói: “Đây không phải cho cô mượn mà là khẩu phần lương thực của bọn ta, để dành cho cô nấu dần.”

Hạ hắc tử cũng tiếp lời: “Đúng thế, hôm đó cô vừa bàn xong chuyện hợp đại liên minh thôn xóm gì đó, thành thử sau này bọn ta phải tới đây làm việc thường xuyên, cứ tới nhà cô ăn chực suốt thì cũng ăn tới nghèo luôn.”

Văn Đan Khê nghe tới đây thì không từ chối nữa, hướng dẫn họ đặt lương thực vào trong kho.

Sau đó thì rửa tay đi nấu cơm, hai người phụ nữ kia cũng theo phụ một tay. Hai người này, thím béo họ Lý, thím gầy họ Vương, Văn Đan Khê bèn gọi cả hai là thím. Hai người họ quen làm việc nặng nên rất khỏe. Động tác cũng nhanh nhẹn.

Mặt Thạ và Hạ hắc tử rồi rãi chảng có chuyện làm nên tự giác ra sân sau phụ tưới rau.

Hai người vừa làm việc vừa nhỏ giọng thì thầm.

Mặt Thạ chột Hạ hắc tử hỏi: “Nè nè, người nói coi Văn cô nương làm đại tẩu chúng ta được không?” Được thì sau này chảng những được ăn ngon mỗi ngày, mà nói không chừng còn lấy được vợ.

Hạ hắc tử đáp mà không chút nghĩ ngợi: “Được.” Vậy thì về sau tướng quân sẽ có khắc tinh, hẳn cũng chảng cần sợ ngài ấy nổi giận nữa.

Mặt Thạ chép chép miệng, than thở với cái mặt ưu sầu: “Đáng tiếc, đại ca đánh trận thì số một, còn đối với nữ nhân thì hoàn toàn mù tịt.”

Hạ hắc tử nghe hẳn bồi đen tướng quân thì mở miệng trả đũa: “Ngài ấy mù tịt, vậy người giỏi à?”

Mặt Thạ trừng to mắt: “Ai nói ta không giỏi, hồi đó mới mười mấy tuổi đầu ta đã là mỹ nam có tiếng ở tái ngoại, há miệng hát một bài, cô nương nào nghe thấy cũng mặt đỏ tim đập.”

“Thật vậy à?” Hạ hắc tử nhìn nửa bên mặt không có sẹo của hẳn, dù có đỡ hơn bên kia nhưng chả có vẻ gì là mỹ nam.

“Hừ, không tin.”

Mặt Thạ liếc xéo, hẳn cũng lười khoe nên quay lại nói tiếp đề tài lúc nãy: “Chảng phải người nói ngoài quân sư ra mình là người có học vấn nhất sao? Người coi thử việc này phải làm sao?”

Hạ hắc tử cười hì hì, vênh vênh mặt sờ cằm nói: “Đương nhiên rồi, nhưng việc này đúng là chảng dễ dàng đâu.”

“Hát tình ca bảo đảm không xong, viết thư thì sao?”

“Viết thư cũng không được, nam nữ ở đây không được lén lút qua lại.”

“Mời bà mỗi thì sao?”

“Không thể, thanh danh của đại ca khá là tệ, tính tình cũng kỳ quặc. Văn cô nương chưa chắc đã nhận lời. Ta nghĩ trước hết phải để cho Văn cô nương thích đại ca đã, sau đó mới mời bà mỗi, như vậy không xuôi chèo mát mái à?”

Hai người xì xầm thảo luận một lúc lâu cũng chẳng tìm được ý hay.

Hạ hắc tử cau mày tiếp tục tưới đất, lúc hắc tử tưới tới mấy ngọn thảo dược thì đột nhiên trong óc lóe lên tia chớp, lấy ngay cái gáo bầu gỗ vào trán một phát, nói: “Ta có cách rồi!”

Mặt Theo lạnh miêng hỏi: “Là gì thế? Nói lên!”

Hạ hắc tử cười hì hì ra vẻ thần bí: “Lát nữa cho ngươi biết sau, giờ mau tưới hết vườn rau này cho xong đi, ta nghĩ thấy mùi thức ăn rồi, ta cần ăn cơm.”

Mới nhắc tới ăn thì hương chú ý của Mặt Theo đã dời đi ngay tắp lự. Hắc tử cảm lòng không đành hình mũi hít hít, lèm bèm: “Rõ thơm.”

Hai người đang mãi nói chuyện thì bỗng thấy Tuyết Tùng đứng thập thò bên ngoài cổng tre, lí nhí gọi: “Hai vị thức thức, ăn cơm đi.”

“Được được, tới ngay đây.” Mặt Theo toét miệng cười thân thương, Hạ hắc tử sợ hắc tử trẻ con nên nhanh chân chắn trước mặt hắc tử, cười chất phát với Tuyết Tùng.

Tuyết Tùng ngậy ra một lát rồi cũng trả lại cho Hạ hắc tử cái mặt cười, sau đó co chân ngẩn chạy đi bịch bịch.

Hai người vừa vào nhà chính thì Văn Đan Khê đã tươi cười gọi: “Lại làm việc rồi, lần nào tới cũng không nhàn rồi hết, cả hai mau rửa tay rồi dùng cơm thôi.”

Hai người cười ngốc, rửa tay rồi ngồi vào bàn. Lần này Văn Đan Khê không chia bàn ăn với họ nữa, vài người gộp thành một bàn bắt đầu dùng bữa trưa. Món chính là đầu thịt heo còn dư hôm qua, Văn Đan Khê dùng muối ướp để tránh hỏng, sau đó bỏ thêm các loại gia vị như cây hồi, thảo quả, thù du, gừng và vỏ quế, nấu ra một nồi thịt kho ngũ vị. Vả lại còn có tai heo trộn lá tỏi, bao tử heo chua cay với vài thứ rau xanh, mặc dù món ăn không đa dạng như hôm qua, nhưng cũng khá đặc sắc. Hai người vẫn ăn hùng hục tới đã ghiền như thường lệ.

Văn Đan Khê vừa ăn vừa hỏi chuyện họ: “Bệnh tình của lão Tứ bình phục tới đâu rồi?”

Trong miệng Mặt Thạo thôn đầy đồ ăn, đáp lúng búng: “Sắp khỏi hẳn rồi, mấy hôm nữa huynh ấy sẽ đích thân tới đây tạ ơn Văn đại phu.”

Văn Đan Khê hấp tấp nói: “Không cần tới cảm ơn đâu, bảo huynh ấy dưỡng thương thật tốt là được rồi.”

“Ừ.”

“Vậy để đại ca tới tạ ơn thay huynh ấy đi.”

Mặt Văn Đan Khê hơi đen lại, gập gập nói: “Không cần không cần.”

Hai người ăn cơm trưa xong còn bận đi làm chuyện khác, nên đành vội vã từ biệt.

Nói tới thôn dân thôn Thanh Khê sau khi nhận lương thực thì nhà nào nhà nấy đều bưng bưng phấn khởi, càng cảm thấy hợp tác với quân Phá Lỗ là chuyện đúng đắn nhường nào. Lúc thôn dân thấy Mặt Thạo và Hạ hắc tử thì trên mặt ai cũng toát lên vẻ tôn kính. Thậm chí mấy bé trai lớn gan một tý còn dám sáp lại trò chuyện. Trước đây hai người chưa bao giờ được nhận loại đãi ngộ này, từ đầu tới chân đều tản mát ra loại khí thế chưa bao giờ có. Dù trước kia họ là thổ phỉ thì sao, chẳng phải bây giờ cũng có người kính trọng à!

Buổi tối lúc Hồ lý chính trở về, rất đông thôn dân không cần chào hỏi đã tự động nhao nhao lên kể lại chuyện ban sáng.

Hồ lý chính cũng phấn chấn vô cùng, sợi râu dê cứ vểnh vểnh lên, ông cười vang: “Hôm nay ta cũng báo cho mọi người một tin mừng. Thôn Khê Đầu, thôn Hạ Hà, thôn Thượng Hà, cả thôn Nam Khê và mười hai thôn khác cũng sẵn lòng gia nhập quân Phá Lỗ cùng chúng ta, còn chuyện lập dân đoàn bảo vệ thôn thì mấy ngày nữa sẽ từ từ thương lượng.”

Có người lên tiếng hỏi: “Chu gia thôn, Vương gia thôn và Đông Khê thôn thì sao?”

Hồ lý chính nghe vậy thì ánh mắt thoáng buồn bã, nét mặt ra chiều khó khăn, ngập ngừng một lát mới lên tiếng: “Việc này, họ bảo là trong thôn họ đã có tráng đinh bảo vệ, không muốn lệ thuộc vào cướp và Trần tướng quân, chúng ta cũng không tiện gò ép đúng không?”

Văn Đan Khê sừng sốt, hình như Chu gia thôn chính là nguyên quán của Chu Lương Tuấn. Cơ mà, thế cũng tốt, cô chẳng muốn đụng mặt người nhà đó chút nào, nghe nói mẹ của Chu Lương Tuấn cũng chẳng phải là người hiền lành gì cho cam.

Các thôn dân bàn tán ầm ĩ, có người nói: “Chu gia thôn và Vương gia thôn đều là thôn lớn, hơn nữa trong thôn người ta toàn là người có địa vị, đương nhiên không chịu theo chúng ta là phải rồi.”

Có người chen vào: “Kệ xác nó, mình sống tốt là được rồi.”

“Đúng đúng.”

“A, thế này thì tốt rồi, lúc nhóm Lý chính về đúng lúc gặp phải nhóm của đại ca của ta, Tam gia gia và Tứ thúc công đi cùng đều giận dữ hết sức, nghe đâu họ bị Chu gia thôn và Vương gia thôn chọc tức.”

“Hả kể nhanh lên, chuyện gì xảy ra!”

“Còn chuyện gì nữa chứ, là bị bọn người kia xia xói.”

“Đáng ghét thật!”

“Không muốn thì nói không muốn, làm gì lại xia xói chúng ta, đầu năm nay ai cũng khó sống.”

“Bộp bộp” vài tiếng, Hồ lý chính vỗ tay, mọi người biết là ông muốn nói chuyện nên tiếng ồn dần lắng xuống, Hồ lý chính chờ mọi người im lặng hết mới lên tiếng: “Ai bị thương thì hãy dưỡng thương thật tốt, chờ các vị lành lặn khỏe mạnh rồi chúng ta sẽ tranh thủ thời gian lập dân đoàn, sau đó sẽ thu hoạch lúa ngay. Ta nghe nói năm nay phủ Trung Châu và Sơn Tây đều có thiên tai, mã phi ở những địa phương đó không thể nào không dời địa bàn, còn quân Thát tử nói không chừng cũng sẽ nhúng chân vào đây. Mọi người hãy cảnh giác hơn, bất luận là già trẻ nam nữ, nếu phát hiện ra điều gì bất thường thì phải nhanh chóng tới tìm ta, Lý tam gia hay Tiền thúc công đều được cả. Thợ rèn trong thôn cũng đang tát bột làm một chiếc chuông lớn để cảnh báo...”

Hồ lý chính bàn giao hàng đống công việc, nhưng các thôn dân đều lắng nghe chăm chú.

Sau khi Mặt Thạo và Hạ hắc tử làm xong việc thì trở về núi, lập tức đi báo tin cho Trần Tín và Tàn Nguyên như thường lệ.

“Chuyện làm sao rồi?” Tàn Nguyên nhắc thấy hai người vào thì cười hỏi.

Vừa nhắc tới việc này, Mặt Thạo nhất thời xúc động, không chờ nổi nữa lập tức thêm mắm dặm muối kể lại tình hình ban sáng: “Chà chà, đại ca với nhị ca không biết tình cảnh lúc đó cảm động thế nào đâu, vừa nghe nói phát lương các hương thân đã xúc động tới rơi nước mắt, mấy người họ vừa nhìn thấy bọn đệ là niềm nở nhiệt tình hết cỡ... Còn mấy cô nương tiểu tức phụ thì cứ liếc mắt với bọn đệ suốt... Coi mòi chuyện quân Phá Lỗ chúng ta cưới được vợ không còn bao xa nữa đâu...”

Trần Tín ngồi bên nghe xong, chỉ “Ừm” một tiếng, sau đó lại hờ hững hỏi: “Chỉ có những chuyện này thôi sao?”

Dù sao Hạ hắc tử cũng cẩn thận tỉ mỉ hơn Mặt Thạo chút đỉnh, vội vã hắng giọng rồi bước lên bổ sung thêm: “Còn nữa, người chúng ta đưa tới Văn đại phu đã nhận rồi, cô ấy hết sức hài lòng.”

Tuy nét mặt Trần Tín chẳng thay đổi gì, nhưng rõ ràng hứng thú đã tăng lên đôi chút.

Mặt Thạo cũng bồi thêm mấy câu, Trần Tín nghe mà chân mày bắt giác cau lại một chút: Cô ta lại cho họ ăn, còn ăn chung một bàn!

Tần Nguyên nheo nheo đôi mắt hẹp dài, thỉnh thoảng lông mày lại giật lên một cái, trong mắt hiện lên ý cười lộ liễu, sau đó y háng giọng, làm bộ dạy dỗ: “Hai đệ không coi quân quy ra gì sao? Chẳng phải đã dặn các đệ không được chiếm lợi của dân chúng sao?”

Mặt Thạo đau khô ra mặt, âm ức lèo nhèo: “Văn đại phu có phải dân chúng đâu, hơn nữa người ta thật tình mời, từ chối thì không tốt.” Và lại chẳng phải lần trước mấy huynh cũng đi à? Sao đến phiên bọn đệ thì không được.

Lúc đầu Hạ hắc tử cũng hơi hoang mang, nhưng vừa động não một tý bèn vỡ lẽ, may mà hắn đã giấu riêng ít đồ. Nghĩ tới đây, hắn nhanh trí giả vờ ngạc nhiên như sực nhớ ra điều gì: “A, tướng quân, thuộc hạ quên bém mắt một việc. Thật ra Văn đại phu còn nhờ thuộc hạ mang ít thức ăn về cho tướng quân. Để ở đây.”

“Sao?” Trần Tín lia mắt tới thật nhanh, nhưng ngay lập tức hắn lại thấy mình phản ứng quá đà, bèn máy móc nghiêng đầu qua, làm ra vẻ không màng để tâm, nói: “Ừm, cứ đặt ở chỗ kia đi.”

Hạ hắc tử mang trên mặt ý cười thật thà, lấy vật cất trong áo ra rồi giở từng lớp lá, hóa ra trong đó là hai cái bánh bao kẹp thịt. Nước thịt kẹp trong bánh bao trắng tinh chảy ra ngoài bóng loáng. Mặt Thạo vừa nhìn thấy đã không nhịn nổi nuốt ực nước miếng, hắn ngó qua Hạ hắc tử bằng ánh mắt sặc mùi nghi hoặc, rành rành cả hai người cùng đi ra một lúc, sao hắn lại không biết chuyện này?

Sắc mặt Trần Tín đã dịu lại đáng kể, hắn phát tay nói: “Hai người cực khổ rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hạ hắc tử đáp ngay một tiếng vang dội, gần như là lui xuống với tốc độ thần tốc. Mặt Thạo cũng bám đuôi. Mới ra tới cửa phòng, Mặt Thạo đã kéo Hạ hắc tử lại bất mãn hỏi: “Nè, hắc tử, chuyện gì đây?”

Hạ hắc tử hết đường chối đành phải ăn ngay nói thật: “À, lúc ăn xong ta đi múc nước giùm Văn đại phu, đúng lúc thấy trong rổ có mấy cái bánh bao kẹp thịt. Bé trai kia nói cho ta biết, đó là đồ cô cô để dành cho tụi nó ăn.”

“Nên ngươi chôm hai cái à?”

Hạ hắc tử liếc xéo hắn: “Ta là loại đó à? Ta dùng một cây đoản kiếm để đổi, ta còn đồng ý lần sau sẽ đem cho nó một chiếc cung nhỏ.”

Mặt Thạo trợn mắt há mồm. Tên này gian manh thật, còn lừa cả nhóc con nhà người ta.

Hạ hắc tử cũng cảm thấy mình làm thế không được đường hoàng lắm, bèn đánh lạc hướng bằng cách ho khan, vội nói lảng: “Được rồi, đừng nói mấy chuyện nhỏ nhặt này nữa, nào nào, chúng ta bàn tiếp chuyện sáng nay đi.”

Mặt Thạo cũng lấy lại tinh thần, tiếp lời: “Ừ, bàn tiếp đi, người có cách gì hay ho?”

Nói tới đây trên mặt Hạ hắc tử hiện ra vẻ đắc ý: “Người biết mà, ta là người có học vấn nhất trong quân doanh nếu trừ quân sư ra...”

Mặt Thạo nghe hẳn nhắc lại câu này thì thâm sỉ vả trong lòng, lên tiếng giục: “Nói lẹ đi. Bớt dài dòng.”

Hạ hắc tử ghé tai qua nói thầm, xì xà xì xỏ một hồi.

Mặt Thạo nghe xong thì vỗ đùi đánh đét, khen tâm tặc: “Hay hay, cách này hay. Người viết nhanh đi.”

Thế là hai người lục tung cả phòng lên tìm cả buổi trời, rốt cuộc mới tìm ra một cây bút trụ lông với nửa miếng giấy nhăn nheo. Hạ hắc tử sợ phí giấy nên tập trước trên bàn mấy lần, sau đó mới dám hạ bút.

Viết xong xuôi hẳn còn bắt chước các Tú tài đầy chữ nghĩa, nhẹ nhàng dùng miệng thổi phù phù, rồi trải lên bàn cho khô mới cẩn thận thu lại. Định bụng ngày mai sẽ gửi đi.

Trưa hôm sau, khéo thay Tàn Nguyên đồng ý lời mời của Hồ lý chính, xuống núi gặp Lý chính của những thôn khác, thương lượng thêm chuyện họ gia nhập quân Phá Lỗ. Hai người họ cũng được phái theo tháp tùng.

Thừa dịp Tàn Nguyên bận thương lượng với các lý chính đại diện cho thôn dân, hai người len lén chuồn đi, tới Văn gia.

Văn Đan Khê vừa thấy họ tới thì khá bất ngờ, vội cười chào hỏi hai người, sau đó để cho Lý thăm châm trà. Hai người liếc nhau, cuối cùng Hạ hắc tử vẫn là người ra mặt: “Khụ khụ, Văn đại phu, tướng quân của bọn ta có hơi khó chịu mấy ngày nay.”

“Hả? Triệu chứng thế nào.” Văn Đan Khê hơi khó hiểu, chẳng phải hôm kia hẳn còn tốt chán sao, ăn còn nhiều hơn so với người ta.

“Ăn không ngon, ngủ không yên.”

Lòng Văn Đan Khê càng khó hiểu tợn, lẽ nào bị khó tiêu.

“Đây là đơn thuốc.” Hạ hắc tử dâng tờ giấy lên bằng hai tay.

“Đã khai đơn rồi sao?” Văn Đan Khê nhận lấy, cô tưởng do quân y viết. Ai ngờ vừa ngó vào, chỉ thấy trên nửa mảnh giấy nhăn nhúm là hai chữ to tướng cứng nhắc: Tâm bệnh.

Văn Đan Khê nhìn hồi lâu, ngẩng đầu quan sát hai người giây lát, cả hai đều lù lù cái vẻ giấu đầu lòi đuôi, người nào người nấy đều làm ra vẻ “Ta chả biết gì hết”.

Văn Đan Khê thâm nghĩ, các người giả vờ giả vịt à.

Thế rồi cô hỏi giọng bình thản: “Đơn thuốc này ai khai?”

Hạ hắc tử giành nói trước: “Đương nhiên là tướng quân tự khai. Khụ khụ, cô nhìn thử đi, nét chữ này chính là của ngài ấy.”

Văn Đan Khê nhìn lại lần nữa, ừ, chữ này vừa cứng vừa kỳ, quả thật nhìn rất giống hẳn.

Văn Đan Khê cuộn tờ giấy lại mà mặt không đổi sắc, gật gật đầu nói: “Ta biết rồi, các vị cứ đi làm việc trước đi, lúc gần đi thì tới chỗ ta lấy thuốc.”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau: “Lấy thuốc?” Có thể trị ‘Tâm bệnh’ bằng thuốc à? Lẽ nào cô không hỏi tý gì khác à?

Nhưng hai người họ đã giả vờ không biết từ đầu rồi, lúc này gắng hỏi thì thế nào cũng lộ tẩy. Vì vậy, hai người chẳng thể làm gì hơn là bậm bụng cáo từ.

Vừa ra khỏi cổng viện, Mặt Thạ đã nhanh tay huých Hạ hắc tử: “Nè, hắc tử, người nói coi Văn đại phu có ý gì? Cô ấy có hiểu được không thế?”

Hạ hắc tử cười nhạt: “Người cho là ai cũng có cái đầu gỗ mục như người à? Chắc chắn cô ấy nhìn vào là hiểu, người ta đang giả lơ mơ dò chân tướng thôi, hiểu không?”

Mặt Thạ nhăn mặt nhíu mày: “Đương nhiên hiểu. Nhưng không biết cô ấy bốc thuốc gì cho đại ca nhi?”

“Tới lúc đó thì biết.”

Hai người vừa nói vừa chạy nhanh tới nhà của Hồ lý chính, lúc này Tàn Nguyên đã thương lượng với mọi người xong xuôi. Cơ bản đạt tới nhất trí: Vì thời gian gấp rút, các thôn dựa theo nhân khẩu để trích ra số lượng tráng đinh khác nhau, vũ khí do quân Phá Lỗ phụ trách, lương thực mỗi thôn tự lo. Quân Phá Lỗ sẽ cử người có kinh nghiệm tới huấn luyện. Trường luyện binh sẽ thiết lập ở bãi đất trống phía trước thôn Thanh Khê.

Vóc dáng Tàn Nguyên thanh tú trắng trẻo, phong thái nho nhã, ai không biết nội tình nhất định sẽ không nghĩ y là quân sư của quân Phá Lỗ. Những người này bàn xong chính sự cũng chưa đi vội, mà vẫn ngồi nán lại cố hỏi thêm việc nhà của Tàn Nguyên.

“Tàn công tử, công tử là người đọc sách sao?”

Tàn Nguyên cười điềm đạm: “Bất tài chỉ đọc qua vài quyển thư văn.”

“Tàn công tử là người ở đâu?”

“Nguyên quán ở phủ Thái Nguyên.”

Cứ thế dây dưa một lúc lâu, mãi tới khi mọi người dần lặng xuống.

Tần Nguyên bung một cái chén to lên, xoay thật từ tốn rồi thản nhiên nói: “Đôi bên chúng ta hợp tác đều dựa cả vào thành ý, các vị có lời gì cứ nói, không cần câu nệ.”

“Tần quân sư, vậy thì lão đây xin nói...” Người mở lời là lý chính của thôn Khê Đầu: “Lão đây là một người quê mùa, có nói sai gì xin ngài đừng để bụng.”

Tần Nguyên gật đầu, một lần nữa ra hiệu cho ông lão nói.

Vu lý chính có vẻ khó xử, ấp úng nói: “Mấy hôm trước ta và nhóm Hồ lý chính đã đi thương thuyết với các thôn, khuyên họ gia nhập quân Phá Lỗ với chúng ta, nhưng mà có vài thôn dân trong thôn... nói chuyện không dễ nghe, còn bảo rất nhiều tướng sĩ của Phá Lỗ không có gia đình... Công tử hãy nghĩ xem, nhà ai mà không có thê tử, nữ nhi hay tử muội. Nói nào ngay, rất nhiều thôn dân đều hoang mang trong lòng. Lão đây đứng đầu mọi người cũng rất rối, nên lão muốn nhờ quân sư nói mấy câu, để lão về trấn an họ.”

Tần Nguyên nghe xong thì bất giác cong môi, lời đồn này thật ý nghĩa. Y tiếp tục xoay cái chén trầm ngâm giây lát, mãi tới khi Vu lý chính sắp ngồi không yên nữa, y mới nói với giọng chẳng chút hoang mang: “Các vị có biết danh hiệu Phá Lỗ này là từ đâu mà có không?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, mò mịt không biết.

“Đó là vì phần đông chúng ta đều tới từ quan ngoại.” Tần Nguyên nói tới đây thì bèn đứng dậy, nói tiếp với vẻ mặt nghiêm túc: “Tướng sĩ trong quân ta phần lớn có thù không đội trời chung với Thát tử. Thát tử thừa cơ thiên tai nhân loạn mà nuốt chửng biên giới ta, tàn sát phụ thân và huynh ta, hạ nhục tử muội ta. Vì thế, đại ca của ta mới dựng binh khởi nghĩa, chỉ huy các huynh đệ huyết chiến tới cùng với bọn Thát tử. Quân Phá Lỗ chúng ta giết người như rạ không sai, hung ác như Diêm Vương cũng không sai, nhưng đối tượng chỉ là Thát tử. Quân Phá Lỗ chưa từng cướp đoạt một phân một hào của bách tính cùng khổ, càng nghiêm cấm tướng sĩ lãng nhục nữ nhân, một khi phát hiện, nhất định chém không tha!”

Lời phân trời đầy khảng khái hùng hồn của Tần Nguyên vừa dứt, mọi người quay sang nhìn nhau, vừa sợ hãi vừa thán phục.

Tần Nguyên lại nói tiếp: “Tần mỗ không biết rốt cuộc là người phương nào bịa đặt để mê hoặc chúng dân. Thế nhưng, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, ta hy vọng các vị hãy làm một người có đôi mắt sáng suốt tinh tường.”

Đến đây việc thương lượng của nhóm Tần Nguyên đã hoàn thành tốt đẹp.

Sau khi Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận làm xong việc nhà, hai người bàn nhau định vào thành một chuyến. Cô dẫn hai đứa trẻ qua nhà Vương bà nhờ bà trông chừng, còn cô và Lý Băng Nhận cũng theo một cái gùi ngồi lên xe lừa lên

đường tới huyện Thanh Dương. Hai người tới thị trấn cũng mất tầm hai canh giờ, sau đó mọi người đều xuống xe để mua đồ dùng lặt vặt.

Mấy hôm trước thị trấn cũng bị bọn mã phi càn quét, tổn thất không ít, người qua lại trên đường thưa hơn mọi khi rất nhiều.

Văn Đan Khê tới tiệm tạp hóa mua muối ăn và kim chỉ, rồi ghé một hàng vải chọn ít vải bố, định may cho bốn người bộ quần áo mùa hè. Lý Băng Nhạn cũng mua vài túi hàng thêu và mấy miếng vải vụn. Lúc đi ngang qua hàng thịt, Văn Đan Khê lại mua một cục xương to và một bộ lòng bò. Sau cùng, hai người ghé tiệm lương thực để mua hạt giống.

Văn Đan Khê ngó nghiêng mấy loại hạt giống trên quầy, cất giọng hỏi: “Hỏa kế, không có loại khác sao?”

Hỏa kế lắc đầu: “Cô nương, vùng này chỉ có những loại đó thôi.”

Văn Đan Khê cười nói: “Nhưng loại ta muốn mua không giống những thứ này. Trước đây ta có đọc qua sách, bảo là có khoai lang và hạt ngô chuyển tới từ phía Nam, sao ở đây lại không bán chứ? Thôi vậy, chúng ta đi chỗ khác coi thử.”

Hỏa kế nghe xong thì suy nghĩ giây lát, đột nhiên gọi với theo: “Á, hai vị, hai vị chờ một tý.” Nói rồi chạy xăm xăm vào trong.

Văn Đan Khê cũng không gấp, kiên nhẫn chờ ở ngoài.

Một lát sau, hỏa kế kéo một bao tải bản thủ ra. Hắn lấy tay phui phui bụi rồi nói: “Cô nương này, cô coi thử có phải loại cô cần không?”

Văn Đan Khê ngồi xổm xuống ngắm nghía, nửa túi này đúng là khoai lang và khoai tây, hơn nữa còn là mầm!

Cô vui thì vui trong lòng, song trên mặt thì vẫn bình thường, hỏa kế thấy cô không thích thú lắm thì gãi đầu nói: “Những thứ này đều chuyển tới từ phía nam, để lâu trong tiệm chả có ai mua nên chường quỹ nấu ăn một ít, bây giờ nó mọc mầm rồi nên không dám ăn nữa, đang chuẩn bị mang về nhà nuôi heo.”

“Tốt, những thứ này ta đều cần, cậu xem thử bao nhiêu tiền?”

Nhiều đồ như vậy nhưng hỏa kế chỉ lấy của cô mười văn tiền. Văn Đan Khê lại dặn hỏa kế nếu có hạt giống nào cùng loại tới từ phiên bang thì cứ giữ lại cho cô. Hỏa kế vui vẻ đồng ý.

Hai người tay xách nách mang nên cũng lười đi dạo tiếp, bèn quay về chỗ xe lừa đậu để về thôn.

Huyện Thanh Dương cách thôn Thanh Khê cũng khá xa, ngòi xe lừa tầm hai canh giờ mới về tới nhà. Hai người nói cảm ơn với người đánh xe xong rồi xách bao tải về nhà.

Mới về tới trước sân thì đã thấy Tần Nguyên và Mặt Thạ đang ngồi trước căn phòng trống kê bên nhà cô. Hạ hắc tử đang cầm cái bào bào một mảnh gỗ, Tần Nguyên nhắc thấy hai người thì vội đứng dậy cười nói: “Hai người về rồi à.”

Mặt Thạ thì sáp ngay lên phụ vác đồ vào trong sân.

Văn Đan Khê thuận miệng hỏi: “Đã thương lượng xong chưa?”

Tần Nguyên gật đầu: “Đã xong, à phải rồi, ta vừa nói với lý chính, mấy gian phòng này về sau làm phòng nghị sự của chúng ta.”

Văn Đan Khê sững sốt một lát, chỉ nói: “Ừ, cũng tốt.”

“Văn đại phu đang bận, giờ chúng ta sẽ đi thăm thú trong rừng, có chuyện gì thì cô cứ gọi một tiếng là được.”

Văn Đan Khê tán gẫu vài câu với ba người xong thì quay lại sân, xắn tay áo lên bắt tay vào việc. Cô lấy ra mấy củ khoai lang có ngoại hình đẹp chôn xuống đất, đắp bùn ẩm lên, đúng ra là nên bón phân, nhưng cô không nghĩ được mùi đó, không còn cách nào khác là dùng phân tro để thay thế. Mấy ngày nữa, những củ khoai lang này sẽ trở ra rất nhiều mầm, đợi nó lớn lên thành cây giống thì có thể dời tới đất trồng. Cô phải dành thời gian để dọn dẹp đất ở trước và sau nhà. Cô nhớ vào cuối thời nhà Minh, cả Trung Hoa thiên tai không ngừng, người chết đói la liệt khắp nơi, ai biết ở đây có rơi vào tình cảnh đó hay không chứ. Bất kể ra sao, cô phải bắt đầu chuẩn bị trước.

Văn Đan Khê thầm thấy vui mừng, may là lúc bé cô đã từng làm ruộng. Trước lúc mẹ qua đời, cha nghĩ không khí ở nông thôn có lợi cho cơ thể mẹ, bèn mua hai mẫu đất ở ngoại thành, lúc rảnh rỗi cả nhà ba người sẽ cùng nhau trồng trọt.

Nhà cô không quan tâm lắm tới chuyện thu hoạch, nên loại nào cũng muốn trồng một ít. Thành thử hai mẫu đất lại trồng tới hai mươi loại cây, làm mẫu đất trông hệt như cái vườn bách thảo. Những bà con đồng hương đi ngang qua cứ cười nhạo nhà cô mãi, nhưng cả ba chẳng buồn tức giận, còn hết sức khiêm tốn học hỏi cách trồng trọt của những hàng xóm lân cận.

Văn Đan Khê nghĩ tới gia đình mình thì trên mặt bỗng toát lên vẻ hạnh phúc lẫn buồn bã. Tuy cô suy nghĩ viễn vông là thế, nhưng động tác trên tay vẫn chẳng chậm đi chút nào. Lý Băng Nhạn cũng phụ một tay.

Hai người vùi đầu làm việc, chợt nghe trong sân vọng tới một loạt tiếng bước chân lộn xộn, trong đó còn kèm theo rất nhiều giọng của nữ nhân. Văn Đan Khê tưởng có người tới khám bệnh, nên vội vàng rửa tay ra đón.

Tới khi cô ra ngoài nhìn rõ mới biết, hóa ra tới đây không phải người trong thôn, hơn nữa nom dáng vẻ không giống như muốn xem bệnh. Người phụ nữ dẫn đầu trạc bốn mươi tuổi, tạng người cao gầy, xương gò má nhô cao, cặp môi

mỏng dính, ánh mắt soi mói lạnh nhạt, trông khá là cay nghiệt. Đúng hai bên bà ta là hai nha hoàn.

Văn Đan Khê chờ ra một thoáng rồi bước lên hỏi: “Vị đại thẩm này có phải tới xem bệnh không?”

Trong mắt người phụ nữ kia lóe lên tia khinh ghét, không đợi bà ta đáp, nha đầu áo đỏ đứng bên trái đã trợn trắng mắt lên, hừ lạnh một tiếng: “Ai tới xem bệnh? Cô mới là đứa bị bệnh. Sao nào? Đừng nói cô bệnh tới phát ngu, ngay cả phu nhân nhà ta mà cũng không nhận ra nhé?”

Văn Đan Khê chau mày lại, lòng đã hơi sáng tỏ, cơn tức bỗng trở dậy nhưng cô vẫn cố nhịn, nói tiếp: “Nhìn hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi.”

Lúc này, người phụ nữ trung niên lên tiếng: “Văn cô nương đúng là người đấng trí, mới mấy ngày trước thôi con ta còn bị cô đuổi đi, nhớ chưa?”

Trong lòng Văn Đan Khê đã xác định được thân phận của bà ta, bà ta chính là Phương thị mẹ của Chu Lương Tuấn. Nghĩ rồi cô nhướn mày lên, khẽ mỉm cười: “Bình thường có rất nhiều người tới đây xem bệnh, đâu thể nào nhớ hết toàn bộ chứ.”

“Ta lặp lại lần nữa, phu nhân nhà ta không tới đây xem bệnh!”

Văn Đan Khê đáp nhẹ nhàng: “Ta có bảo bà ấy bị bệnh sao? Các vị có chuyện gì xin cứ nói.”

Nói tới đây cô đã hết kiên nhẫn nổi, rốt cuộc cái nhà này muốn gì hả? Từ hôn rồi mà từ nhỏ tới lớn kéo nhau tới làm phiền cô. Lẽ nào nhìn cô để ăn hiếp lắm à?

Phương thị nhìn đăm đăm Văn Đan Khê một lát, rồi hờ hững nói: “Tuấn nhi nhà ta và Vương cô nương sẽ thành thân vào cuối tháng này.”

Bà ta nói xong rồi nhìn Văn Đan Khê với vẻ thản nhiên tự đắc, những người khác cũng trưng ra cái vẻ như sắp được xem hài kịch.

Văn Đan Khê cười tỉnh bơ: “Chu phu nhân tới đây là muốn đích thân đưa thiệp mời sao? Thật là vinh hạnh quá.”

Phương thị không thèm nói vớ vẩn với cô, chỉ cười khẩy nói: “Cô đánh giá mình cao quá nhỉ, ta chỉ sợ đến hôm đó cô chường mặt tới gây rối, hai nhà chúng ta không giống với nhà cô, khách nhân toàn là những người có máu mặt... Hôm nay ta tới đây chính là để thông báo một tiếng.” Nói rồi bà ta vung tay lên, bọn nha đầu và bà tử sau lưng ôm theo đồ đạc nối đuôi nhau vào.

Phương thị thấy đồ đạc được dọn hết vào sân rồi mới dùng giọng đều đều nói: “Chỉ cần cô không tiêu lãng phí, thì những thứ này cũng đủ để cô sống trọn nửa đời còn lại, coi như Chu gia chúng ta đã hết lòng hết nghĩa với cô rồi, cô đừng vì túng quẫn quá mà phải thông đồng với bọn giặc cướp. Cô không nghĩ cho mình, thì cũng phải lo cho danh tiếng của tiền bối chứ.”

Lý Băng Nhạn đứng bên nghe thấy câu này thì tái mặt, cô vừa định mở miệng thì Văn Đan Khê đã lên tiếng: “Chu phu nhân, thỉnh bà khẩu hạ lưu tình.”

Như nghĩ nói chuyện với cô là tự hạ thấp giá trị mình, Phương thị phát tay một cái như đuổi ruồi rồi nói: “Đừng nguy biện, cô biết rất rõ mà!” Nói rồi bước tiếp tới trước không nhanh không chậm.

Giờ đây Văn Đan Khê đã giận điên lên rồi, hai đời làm người đây là lần đầu tiên cô bị người ta nhục mạ thế này, cô nuốt trôi cục tức này mới là lạ!

Thế là cô chẳng thềm nghĩ ngợi gì thêm, hét lớn một tiếng: “Đồ đê tiện họ Phương kia! Bà đứng lại đó cho ta!”

Tiếng quát xé tai của cô làm tất cả mọi người trong sân giật bắn, chẳng ai ngờ nổi người cô mảnh khảnh thế kia, mà lại hét ra lời thô tục với khí thế ghê gớm nhường này. Phương thị hơi loạng choạng, mặt bà ta từ trắng sang xanh rồi biến đỏ, cặp mắt trừng chết Văn Đan Khê. Có một thoáng bà ta cho là mình nghe lầm. Đây là Văn Đan Khê thi thư đầy bụng, thanh cao kiêu ngạo mà bà ta quen sao?

Văn Đan Khê đi tới trước mặt bà ta mà mặt lạnh tanh, nhìn thẳng vào mắt của Phương thị, gằn từng chữ: “Bà không tin ta sẽ mắng người phải không? Ta cho bà hay, ta vốn không biết mắng ai đâu, nhưng từ khi gặp Chu gia mấy người thì ta biết rồi. Ta muốn nói cho bà rõ: Bà có miệng, lẽ nào ta không có? Bà có thể ngậm máu phun người, lẽ nào ta không thể? Nếu bà dám bôi nhọ danh dự ta, thì ta sẽ chà đạp thanh danh con gái bà! Để cả đời Chu gia không góc đầu lên nổi! Dù sao ta cũng đã bị người ta từ hôn, thì vua cũng thua thàng liễu!”

Phương thị vẫn nhìn chòng chọc Văn Đan Khê mà chẳng thốt nổi câu nào, ánh mắt tối tăm lạnh lẽo, nhưng Văn Đan Khê chẳng sợ, cuối cùng cô trầm giọng bổ sung một câu:

“Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng! Mình sống thì phải để cho người khác sống, bằng không tất cả đừng sống nữa!”

Nói xong câu này, cô la lớn: “Lôi hết mấy thứ kia đi!”